

[Flemming Jensen]

tænkningen. Men jeg må erkende, at jeg såmænd ikke tror, det er nogen skade til at tage det, som hr. Tinning andetsteds, har kaldt en opvarmning, om ikke andet så for at få prøvet nogle synspunkter, så langt vi kan.

Den direkte baggrund er jo, som det har været nævnt, den såkaldte Koldingsag, der jo er en meget lille ting i sig selv, men bag ved hvilken der vel ligger noget om, at samfundet – og dér er jeg enig med hr. Jimmy Stahr – og vi andre vel næppe har gjort os helt klart, hvordan vi stiller os over for den udvikling, der er sket i de senere år, grænseproblemer af den ene og den anden art, og derfor kan det måske også være meget fornuftigt at diskutere det.

Der er nogle – jeg hørte heldigvis ikke hr. Tinning gøre det i dag – der gør sig de yderste anstrengelser for at slå fast, at der skulle være et modsætningsforhold mellem bredde og elite, og da i hvert fald en del af det, vi kalder eliten, i et vist omfang klarer sig ved hjælp af reklamepenge, er der også nogle, der betragter dette med nogen nedladdenhed.

Jeg vil gerne med det samme sige, at bredden i idrætten – det, som man også kalder den folkelige islæt, selv om eliten efter min mening i høj grad også er folkelig – heldigvis har gode kår. Som ministeren har nævnt det, er der fra kommunal side investeret meget store beløb for at skabe rammer om idrætten. Kommunerne yder også betydelige driftstilskud.

Jeg er overbevist om, at de fleste idrætsledere påskønner den positive indstilling, som man finder i stort set alle kommuner og blandt kommunalpolitikere uden hensyn til, hvilket parti de repræsenterer. Jeg er overbevist om, at idrætslederne forstår den økonomiske situation, vi befinder os i, og jeg skal blot håbe og henstille, at man ikke rammer det lokale idrætsliv ensidigt, men her tror jeg på kommunalpolitikernes forståelse, og så tror jeg for øvrigt også på den kendsgerning, at vi har valg hvert fjerde år til kommunerne.

De steder, hvor man ikke har et specielt idrætsudvalg, hvor kommunalpolitikere og idrætsledere sammen kan drøfte problemerne, vil mit råd i øvrigt være, at man får det. En del problemer kan løses, når man i tide taler det hele igennem – selv besparelser kan gennemføres relativt smertefrit.

En af de måder, hvorpå man lokalt kunne hjælpe idrætten uden at sluge den, uden at kommunalisere den, var ved en støtte til det administrative arbejde i klubberne, som er blevet meget stort mange steder. Også her i folketinget kunne vi måske sige, at vi skal have en snævrere og bedre kontakt med idrætten, end vi rent faktisk har.

Men stort set må man vist sige, at kommunerne løser deres opgaver for den lokale idræt på en god måde og sådan, som man det pågældende sted ønsker dem løst. Det sidste er vigtigt, for jeg tror ikke, at staten skal blande sig og sige: sådan skal I gøre, sådan skal normerne være. Lad de lokale løse de lokale sager; idrætten vil ikke være tjent med en overordnet styring på dette område.

Personlig kan jeg kun se ét område, hvor man måske kunne gøre et eller andet, og det var ved at styrke idrættens stilling i skolen, men om det kan gøres, hænger vel også sammen med, om vi fortsætter med at lægge nye, mere eller mindre samfundsrelevante fag ind i skolen oven i dem, vi allerede har fyldt derind.

Problemerne opstår, når vi skal tage stilling til den udvikling, de senere år har bragt os med amatørisme og hel- og halvprofessionalisme og dermed den nye elite, der gør sig gældende.

Da vi sidst debatterede idræt, var der nogle idrætsledere, der sagde, at debatten var tynd og gik uden om problemerne; man havde ventet noget mere kontant. Dengang følte jeg, at det var en uretfærdig bedømmelse af alle de pæne ord, som vi alle sammen sagde. I dag er jeg lige ved at tro, at der var noget rigtigt i den bedømmelse. Vi fik nemlig ikke fat i de problemer, den senere tid har rejst, f.eks. det skel, der kan risikere at opstå mellem betalt og ikke-betalt idræt. Vi får det næppe heller i dag, for i den forbindelse tror jeg det er rigtigt at afvente betænkningen, men vi kan da i hvert fald nu gøre klart, at vi kan se problemerne. Hvor amatøridrætten finansieres dels ved værdifuld frivillig arbejdskraft, dels ved kommunale tilskud, skal toppen finansieres på en anden måde, og det er det nye, som vi måske ikke har gjort os helt klart.

Må jeg først for en ordens skyld sige, at det konservative folkeparti naturligvis ønsker de bedst mulige vilkår også for eliten, og at